

DE LA EROS LA VANITAS. TREI POEME SCRISE DE SIMONA URSACHE

Autor: Simona Ursache | 23 septembrie 2025

Petrichor

Spre seară,

Trandafirii galbeni, grei de apă,

Se plecau în bătaia vântului.

Respirația îmi era

Saturată

De aerul plin de pământ

Și lumină difuză.

Coaja aspră

A cireșului din curte

Opunea rezistența alterității

Degetelor moi, curioase.

Călcam cu grijă,

Să nu sfărâm melcii

Sau să trezesc mușuroaiele;

Pământul colcăia

De râme,

Iar aerul suspenda, flămânde,

Molii-colibri.

***

Nu cred c-am avut

Vreo clipă în care

Să nu mă doboare o milă,

Ori vreo desfătare,

Fără de teama

Durerii și silei;

Poverile altora

Plouau peste mine

Și-n visele-gingașe.

***

Dar ploaia,

Mirosul pământului, freamătul viu

Al naturii, din care sunt una,

A făcut din unirea

Plăcerii cu viața
O plasă-momeală,

Care mă-nvăluie,
Amăgitor,
În somnul Arachnei.

Palimpsest

*„Bhfuilis soranna sorch,
Ach tagais ‘nós na hoíche,
(...)*

Is claochlú an ealaín

Is ealaín dubh í.”

— Hozier, *De Selby*, Part 1

Am însemnat cu ochii

Pe inima-pergament

Copilăria dulce,

Ființa fragedă,

Deprinsă în jocuri de

Râsete-clinchete,

Gaura în formă de părinte:

Fiorii de gheață,

Palmele și tălpile,
Fierberea sângelui.
Trădarea tatei,
Leșinurile mamei,
Bețiile ei până la
Pierderea lucidității,
Ștreangul nevăzut

Al bunicului,
Strania urgență
Pietrificată
A chipului stins,
Durerile fratelui -
Tată-copil,
Genunchii tociți în rugă
Și silă,

Șoaptele limbii,
Incantând
Ocultarea,
Pierderea sinelui
În umbra marelui gol.

Și-atunci,

Fără de veste,
Flacăra albastră a ochilor tăi
A trezit în acest abis
Un fel de creatură polimorfă,
Un monstru mitologic
Luând forma
Unui Tu interiorizat,
Purtând un chip de
Indescifrabilă
Frumusețe.

O simplă privire
A șters orice semnificație
Neutră, familiară,
Melancolia calmă
A micului oraș.

Pașii noștri în tandem -
Trotuarul era casa încăpătoare
A rătăciților -
Trăgeam în piept fumul
Țigărilor tale la bucată,
Îmi auzeam respirația și

Simțeam cum mă cuprinde

Vertijul

Vârstei de aur a dragostei:

Zeite ale aerului dintre noi,

Aducând mai aproape

Toate lucrurile

Dintre mine și tine,

Cuvintele piedicilor,

Tot mai aproape de mine -

Puful delicat al cefei tale

Sub vârfurile degetelor,

Căldura încrucișată

A mâinilor -

Pieptul mi-l strâng și

Mă dor.

Cleștele acuzelor,

Marginile orelor -

Două toarte de amforă.

Corzile erau

Coastele mele

Trosnind,

Sufletul întretăiat

Era lira

Zdrobită-n

Galopul frust

Al șoaptelor tale,

Buzele tale -

Proaspete izvoare

Pecetluind

Orice încercare de

Resemnificare.

***

Pierderea ta -

Arc al oricărei pierderi,

Catalizator al fiecărei dureri,

Acoperind tot ce am iubit vreodată

Cu o umbră tot mai mare,

Redeșteptare a totului,

A vieții bogate

Ce curge din rănilor mele,

Ca îndrăzneală,

Ca eros

Atotcuprinzător.

Și liniștea,

Ah, liniștea plină

A mării,
Marea, perplexa
Mirare,
Jumătate-umbră
Jumătate-nour,
Iridiscenta în care mă afund
Cu capul înainte,
Și ochii larg deschiși.

Praf de fluture

Între arătător și mijlociu
Praf irizat de fluture —

Am tresărit, gândind
La subțierea zilelor lui
Neîndestulătoare.

De ceva timp mă sfâșie
Efemeritatea fragilă
A lucrurilor mărunte,

Aripile de molii
Izbindu-se de lumină,

Orbite de eros-thanatos.

***

Tot ce iubesc se stinge,

Lăsându-mă în urmă;

Se depune în mine

Cromatică tasată,

Amintirile mele —

Un nesfârșit necrolog,

Iar adâncul meu o necropolă,

Pe care urcă morții.

Ochii mei sunt acoperișul

Domului răsturnat,

Prin care se înghesuie

Ca fluturii de noapte,

Să mai vadă o dată

Lumina.

Imagine: Hendrick Goltzius - „Quis evadet?” (1594); Sursă: Met Museum